

Štorklja.

Deca, hočeš, dam ti rad,
hočeš štorkljo? Zvezdo?
Štorklja, ptica dolgovrat,
spleta jerbas, gnezdo.

Daleč, daleč zvezda tam —
na jo, štorkljo, ptico!
Lani bratca dala vam,
letos pa sestrico . . .

V srcu misel radostna —
štorklja k nam prihaja,
kliče v sobo: tut, na-na —
zibelko zamaja . . .

V rože zibka slikana
ziblje se kot raca,
spredaj sveti križ ima,
zad je morska taca . . .

Zibka je, a spanca nič,
ah, to res so križi —
štorklja, dolgonogi ptič,
k nam se brž podviži!

Ah, že spi sestrica, viš,
zibka gre kot raca —
Naj te čuva sveti križ,
čuva morska taca!

Morska taca čira-čar —
bramba pred uroki,
sveti križ — neba čuvar —
v angelski je roki!

Fran Žgur.

U vodi.

Uroče zdaj je, kar se da.
Kaj nam hoče to?
Brž stecimo tja kraj urb
in potem — v vodó!

Ah, kako to dobro de:
solnček urh neba,
a ob nas tako ljubó
vodni hlad šumljá.

Uodni val šumljá glasan,
mlado kri hladi
in objema nas lepó
in telo krepí.

Če dospje povodni mož,
usi tedaj na breg,
stržemo korenček mu,
da spusti se v beg!

Simon Palček.